

Проповед на Тодоровден

Братя и сестри,

Днешната Тодорова събота е денят, когато повечето от нас пристъпват към първото свето Причастие в дните на Великия пост. Припомняме си помощта на свети Теодор Тирон, явил се след своята мъченическа кончина на константинополския епископ, за да предупреди християните да се въздържат от напръскана с идоложертвена кръв храна. В памет на това събитие и това въздържание на тогавашните християни, и ние днес прекарваме в по-строг пост, съобразно силите си, тази първа седмица до Тодоровден. И след изповед, с надежда за спасение, пристъпваме към светата Чаша.

Редно е да упоменем някои неща, свързани с църковната дисциплина, защото „верният в малкото е верен и в многото“. И преди всичко да помним, поне ние, които сме постоянно в църквата, да помним, че по време на богослужение трябва да спазваме тишина. Не бива да разговаряме, да се разхождаме, трябва да изключим звука на мобилните си телефони. И докато в театъра, например, ще направим така, то в църквата, която е небе на земята, се смятаме свободни за движение и разговори, за поздравии и уговорки. Ето какво ни казват светите отци за това: „Говоренето в храма принася скърби.“ Кратко и ясно е казано, да мълчим по време на служба. Да мълчим особено след херувимската песен.

Невидими за телесните очи идат ангели, които съслужат със свещеника в олтара, а ние сякаш ни най-малко не съзнаваме това. Вършим какво ли не, напълно не разбираме какво се случва. И нещо повече – когато се дръпне завесата и свещеникът се причастява, много често мнозина решават, че службата е свършила и си тръгват. Тръгват си въпреки думите на апостол Павел: „Не напускайте събранието“. Тръгват си, обръщайки гръб на ангелите в олтара и така сами се подлагаме на ударите на древните анатемии.

Разбираемо е да бързаме, когато гледаме болен или обгрижваме малко дете, но не бива да бързаме, за да пием кафе, например. И свещеникът не бърза и ние не бива да бързаме в часа на претворяването на Светите Дарове, в часа на милостивото преобразяване на естеството от земно в небесно. Нека не забравяме това. И да излезем, ако имаме работа, при думите: „С миром изидем“ (С мир да излезем). Това се отнася за всички ни. С благоговение и трепет да извършваме своето спасение, като внимаваме над песнопенията и се стараем да се молим. Защото не е достатъчно само физически да присъстваме в храма.

Жените да се стараят да са облечени в женски дрехи, мъжете да са с открити глави. И преди всичко – да не забравяме, че влезли в храма, ние сме в подножието на Тавор, ние сме призвани за съобщници на божествените тайни. Ние сме христоносци, ние сме богоносци – ето високото ни назначение. Вземайки Свето Причастие, божествената светлина просиява в душите ни и свети до мига, когато нашите грехове отново я прогонят.

Да се трудим, братя и сестри, да бъдем угодни Богу, да се стремим да се причастяваме за спасение, а не за трупане на още грехове. Да търсим начин за изправление, вразумление и прощение, за изцеление на многообразните ни недъзи. И да се стараем дори за онова, което си мислим, че е дребно в духовния живот. Та Господ, по мярата на нашите усилия, да ни въздаде без мяра великата Си благодат.

Божие благословение да е с всички вас, по милостта и човеколюбието на Владичицата Богоматер, на свети Теодор Тирон и на всички светии!

Амин!

2023 г.